



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. március 24.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A MIATYÁNK II. – SZENTELTESSÉK MEG A TE NEVED

Énekek: 8,1; 135,1-8,12; 379,5; 483,4-5

Lekció: Ézs 6

Alapige: Mt 6,9

Imádkozzunk!

Az előbb azt énekeltük, hogy „Ó, felséges Úr, mi kegyes Istenünk, Mely csudálatos a te neved nekünk”. Megvalljuk mennyei Atyánk, hogy valóban a Te néped előtt, a Te gyermekeid előtt csodálatos a Te neved, drága a Te lényed, dicső és szent vagy. És mi is szeretnénk beállni ebbe a sorba a mennyei istentisztelet után, itt a földön is kiáltani: szent, szent, szent a Seregek Ura, teljes mind az egész föld, az ő dicsőségével.

Hadd köszönjük meg Neked, hogy egybegyűjtöttél bennünket a gyülekezet közösségébe, a Te drága, szent neved magasztalására és imadására! Urunk, kérünk Téged, hogy Szentlelked által végy körül most bennünket, szentelj meg! Köszönjük, hogy kivettél bennünket a világ rohanásából, zajából, esetleg még a mai napon is végzendő tennivalóink közül. Köszönjük, hogy csendet kérhetünk Tőled: külsőt és belsőt, hogy ebben a csendben megszólalhass, és mi figyeljünk és füleljünk feszülten, hogy vajon mit akarsz nekünk mondani.

Örökkévaló Istenünk, megvalljuk Neked, hogy méltatlanok vagyunk minden Te hűségedre, minden kegyelmedre és minden jóra, amely Tőled száll alá. Magasztalunk Téged, hogy mindazok ellenére, hogy megbántottunk, hogy Veled nem számoltunk, hogy elfelejtkeztünk Rólad az elmúlt hét napjaiban is olyan sokszor, Te mégis magad elé engedsz bennünket, Te mégis hívsz most szent hívással. Magadhoz hívsz bennünket, megszentelődő életre, odaszánt, szolgáló életre, szívre, gondolatokra.

Kérünk Téged, Urunk, hogy hadd legyen a Te dicsőséged közöttünk, és hadd ragyogjon mindenben, ami történik ezen az alkalmon az imádságunkban, az énekünkben, az ígére való figyelésben, az igehirdetésben, a keresztelelésben! Kérünk Téged, Urunk, hadd tapasztaljuk meg, hogy valóban ilyen Isten vagy, hogy így ismerjük és így szeressünk Téged, mint mennyei felséget, aki a mennyben lakozol, de az alázatossal és a megtört szívűvel is. Áld és magasztal Téged a mi szívünk, az egyedül igaz Istent és akit Te elküldtél, az Úr Jézus Krisztust, a Szentlélek erejével és segítségével.

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését hallgassuk meg a Máté írása szerinti evangélium 6. fejezetének a 9. verséből, ahol ezt olvassuk: *„Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved.”*

Kedves testvérek, két héttel ezelőtt elkezdtük a Miatyánk, az úri imádság magyarázatát, mert az a tapasztalat, hogy ezt az imádságot nagyon sokan gépiesen elmondjuk, és talán nem is tudjuk, hogy mi van a sorok mögött! Jézus Krisztus tanította az Övéit akkor, és ma is tanít ennek a gyönyörű imádságformának a mi számunkra szóló üzenetéről!

Két héttel ezelőtt láttuk, hogy a „Mi Atyánk” nemcsak egy megszólítás, hanem nyitánya ennek az egész imádságnak. Jézus ezzel azt mondta: ha imádkoztok, akkor így szólítsátok meg, és csak így szólítsátok meg az Örökkévalót, a mi mennyei Atyánkat, hogy „Atyánk”! Úgy is igaz ez, hogy csak akkor imádkoztok, ha így szólítjátok meg, hogy „mi Atyánk”, mert ebben már benne van az, hogy Isten az Övéit kegyelemből fogadta Jézus Krisztusért gyermekeivé. Ezért ne úgy szólítsuk, hogy „mi Istenünk”, legfőképpen nehogy megszólítsunk rajta kívül más teremtményt, mert ez Előtte utálatos, hanem Őt úgy szólítsuk meg, hogy „mi Atyánk”!

Ez után a megszólítás után, úgy szoktuk mondani, hogy három „te” kérés következik és aztán három „mi” kérés. Ezek közül a „te” kérések közül az első az, hogy „szenteltessék meg a te neved”. Ma ezt fogjuk megvizsgálni és megnézni az egész Szentírás alapján, hogy mit jelent ez: szenteltessék meg a te neved!

Az előző istentiszteleten is azt mondtam, hogy tulajdonképpen a Miatyánkot jó lenne úgy imádkozni, hogy aki vezeti, az elmondaná, hogy „Mi Atyánk”, aztán lenne egy szünet, amikor mindenki átgondolhatja, hogy mit is jelent ez. Aztán, hogy „szenteltessék meg a te neved” – megint egy szünet, megint átgondolnánk, hogy mit jelent ez. De ha erre nincs is alkalmunk, legalább amikor a Miatyánkot, az úri imát imádkozzuk, akkor mégiscsak fussanak át bennünk, amikről egy-egy tétel során hallottunk, hogy mit is jelent!

Valaki azt mondja erről: „szenteltessék meg a te neved”, hogy ez a református kegyesség gyújtópontja. Miért tette első helyre ezt a kérést az Úr Jézus? Azért, testvérek, mert a Biblia először is azt tanítja nekünk, hogy Isten, amit cselekszik, mindent a maga dicsőségéért cselekszik! Tehát, amikor Isten cselekszik: teremt, fenntart, igazgat mindeneket, akkor mindent az Ő dicsőségé-

ért cselekszik! Azt mondja a Rómabeliekhez írt levél 11. fejezetében az ige: „Mert ő tőle, ő általa és ő benne vannak mindenek.” Ezért mi is, akik ezt valljuk és megértjük, az 1 Kor 10,31 szerint, mindent az Isten dicsőségére kell, hogy tegyünk! Tehát, „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére míveljete.”

Talán radikálisan hangzott, mikor azt mondtam, hogy a Miatyánk éppen ezért nem mindenkié, csak Isten gyermekeinek az imádsága! Ebben a mondatban is kitűnik, mert aki nem az Isten gyermeke, az nem az Isten dicsőségét fogja keresni, hanem sokkal inkább a maga dicsőségét, a maga hasznát, a maga érdemeit és a maga javait. Innen is látjuk tehát, hogy ehhez hívő szív kell, hogy valaki ezt kimondja: „szenteletessék meg a te neved.”

Először is tisztázzuk, hogy vajon Istennek van-e neve! Arra gondolt-e itt Jézus, hogy az Isten nevét szenteljük meg, vagy az szenteletessék meg? Azt sem tudják sokan, hogy Istennek nincs neve. Három dolgot fogok mondani, hogy Istennek miért nincs neve. Először is azért, mert amikor Mózes kérdezi: ha a fáraó megkérdi, hogy ki küldött, akkor mit mondjak? Isten annyit válaszol neki: azt mondd, hogy: a „Vagyok” küldött téged, mert „Vagyok, aki vagyok”. Tehát, Isten nem nevet használ itt, hanem a lét-igével felel, mert ezzel az egyik legfontosabb tulajdonságát jelenti ki, hogy „Ő van”. Ezt a héberben lehet úgy is fordítani, hogy „leszek”. Tehát, Ő van és lesz, „Aki volt, Aki van, és Aki eljövendő” (Jel.1,4) Ezért az a fontos, hogy Én küldtelek, az Örökkévaló, aki létezem, aki élő személy vagyok, és aki cselekszem.

Éppen ezért, amikor a Bibliában Istennek vannak nevei, mint például „Zebaoth” Isten, vagy „Seregek Ura”, vagy „Adonáj” – valaki megszámlolta, hogy állítólag hetven ilyen név van –, azok tulajdonképpen Isten tulajdonságaira, tökéletességeire utalnak. Amikor Isten nevéről van szó, akkor vegyük úgy, hogy az egész lényéről van szó! Tehát, Istenről magáról van szó, aki örökkévaló, aki él, akihez nincs fogható.

Miért nincs neve Istennek? Azért, mert a névadás a Bibliában azt jelentette, hogy aki nevet ad valakinek, afölött hatalma van, akinek nevet adott. Ádámnak hatalma volt a teremtett világon, és ezért az állatoknak nevet adott. Amikor mi nevet adunk valakinek, az azt jelenti, hogy azért adok neki nevet, mert hatalmam van felette. Ezek a gyermekek is, akiket majd megkeresztelünk, kaptak nevet a szüleiktől; meg mi is kaptunk egy nevet a szüleinktől, mert ők fölötte vannak, mert rájuk bízott Isten. Istennek, azért nincs neve, mert Ő fölötte nincs senki, Ő van legfelül. Tehát, Isten van, neki nem kell nevet adni, de nincs is más rajta kívül!

Aztán, ami miatt Istennek nincs neve, mert a névvel megkülönböztetünk. Azért adunk nevet, hogy az egyik gyereket a másiktól, vagy az egyik háziállatot a másiktól, bocsánat hogy egy kalap alá veszem a kettőt, de bárkit egymástól megkülönböztessünk. Az én gyermekkoromban, falun még voltak tehenek. Ha az egyiknek azt a nevet adták, hogy „Zsemle”, azért, mert zsemleszínű volt. A másiknak meg azt, hogy „Tarka”, mert az tarkább volt, mint a többi, és így tovább... Vagy valamilyen tulajdonság alapján adtak nevet. Emlékszem, hogy

A MIATYÁNK II. – SZENTELETTESSÉK MEG A TE NEVED

majdnem minden németjuhász kutyának vagy kuvasznak „Néró” volt a neve. Gondolom azért, mert a harapós kutyák jellemzőjére utalt.

Éppen ezért, a Bibliában nagyon fontos az, hogy Istent nem kell megkülönböztetni, ahogy az énekekben is azt énekeljük, hogy „Ki volna más tehozzád fogható?” Emlékszünk az ígére, amikor a szent író felsóhajt: kicsoda olyan Isten, mint Izrael Istene? Nincs Hozzá fogható! Nincs más, élő személy, aki mindenható, aki örökkévaló; aki az Ő igéjében kijelenti mindenhatóságát, bölcsességét, jóságát, igazságát, irgalmasságát, igazmondását, szentségét. Amikor valaki azt mondja, hogy „szenteltessék meg a te neved”, akkor azt az Istent kell ismernie, aki nem olyan, mint az emberek által elképzelt isten, hanem *az az Isten, aki kijelentette mindenhatóságát, igazságát, bölcsességét, jóságát, igazmondását a teremtésben, a megtartásban, az igazgatásban és a kegyelemből való megváltás munkájában, Jézus Krisztus által.* Tehát, mi ezt az Istent szólítjuk meg, és Őrá gondolunk, amikor azt mondjuk, hogy „szenteltessék meg a te neved!”

Másodszor: figyeljünk arra, hogy Isten neve szent, és nem mi szenteljük meg! Isten neve akkor is szent volt és szent lesz, ha ezt az ember nem teszi, hogy megszenteli, és nem szenteltetik meg az életében és az élete által az Úr neve. Például, az Ezékiel 38,23 mondja ezt: „Megmutatom, hogy nagy és szent vagyok, és megjelentem magamat a népek sokasága előtt...” Tehát, nehogy azt gondoljuk, hogy mi az Isten nevét megszenteljük! Isten már előbb megszentelte az Ő nevét, kijelentette és megbizonyította. Nekünk lehetőségünk, a hívő embernek pedig szent kötelessége is, hogy szenteltessék meg az Isten neve az ő életében.

Tegyük fel azt a kérdést, hogy „ki által szenteltetik meg Isten neve?” A Biblia alapján két dolgot kell elmondani: egyrészt, maga Isten által szenteltetik meg az Ő neve, és mások által. Az előbb elmondtam, hogy Isten hogyan szentelte meg az Ő nevét. Most azt nézzük meg, hogy mások által hogyan szenteltetik meg Isten neve! Mit jelent az, hogy mások által? Ki által szenteltetik Isten neve? A Szentírásból tudjuk, hogy Isten neve, először is, a teremtett világ által szenteltetik meg, pl. Zsolt 19,2 „Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.” Erről a Rómabeliekhez írt levél 1. fejezetében beszél Pál apostol, hogy a teremtett világban Isten kijelentette magát. Az egyik énekünkben erről úgy teszünk bizonyosságot pl., hogy „Kicsiny fűszálban, óriási tölgyben, Dicső kezed nyomát szemlélteted.” Aki nyitott szívvel akar járni, és megnézi most a fakadó, rügysző természetet és a nyíló virágokat, annak meg kell látnia azt, hogy a teremtett világ az Isten dicsőségét hirdeti. Ha valaki belenéz a földrajz csodáiba, mindazzal, ami a Földdel kapcsolatos, akkor meg fogja látni, hogy „Nagy vagy te, Isten, nagy a te hatalmad”! Tehát, először is, az egész teremtett világ hirdeti Isten keze munkáját.

Aztán, akiktől Isten neve szenteltetik: az angyalok és az üdvözültek által a mennyben. Ézsaiás könyvének 6. fejezetéből ezért hallottuk az előbb, hogy az angyalok azt mondják: „Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!” A Jel 5,13-ban pedig azt olvassuk: „És hallottam, hogy minden teremtmény a mennyben (...) ezt mondta: A trónon ülőnek és a Báránynak áldás, tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön-örökké.” Tehát, a

mennyei seregek, a mennyben teremtett lények és akik már ott vannak Jézus Krisztus véérért és az Ő bizonyágtételéért, mert megmosták ruháikat, és megfehéřítették a Bárány véérében, azok is megszentelik az ő dicséretmondásukkal.

A harmadik csoport, akik által szenteltetik az Isten neve: az Ő megváltott gyermekei itt a Földön. Ide tartozunk mi. Egyszer majd sokan oda fogunk tartozni, meg minden hívő oda fog tartozni a második csapatba, de egyelőre még itt e Földön az Ő gyermekei által szenteltetik meg Isten lénye, Isten neve. Az 1 Pét 3,15 szerint: „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben.” Tehát, a hívő embernek ez a dolga, és ez a fő dolga, hogy szenteltessék meg az Isten lénye és Isten neve az ő életében.

Mit jelent az, hogy „szenteljétek meg a ti szívetekben”? Azt mondja először is a Biblia, hogy „a szívben szenteltessék meg Isten”; másodsor azt mondja, hogy „a szánk által”; harmadszor pedig azt mondja, hogy „az életünkkel”. Tehát, egyrészt a szívben megszentelni Istent: ez azt jelenti, hogy felismerni Őt annak, aki Ő valójában. Addig nem érdemes a hívő élet útján elindulni, míg valaki nincs tisztában azzal, hogy kicsoda a mi Istenük. A világ úgy ismeri, hogy az Isten igazságtalan. „Isten ezt megengedi?” – kérdezik hitetlenül. A háború idején többen megkérdezték: Ilyenkor hol van Isten? Ezeket olyan hitetlen emberek mondják, akik nem tudják, hogy Isten kicsoda. Halvány fogalmuk sincs róla, hogy kicsoda Ő! Ezért azzal kell kezdeni, ahogy a Heidelbergi Kátéban olvassuk, amikor erre a kérdésre felel, hogy „mit imádkozunk ebben, hogy szenteltessék meg a te neved; adjad, hogy Téged igazán megismerjünk – ez az első; aztán szívből szeressünk! És miért tudom Istent ismerni? Azért, mert Ő felfedte magát; mert Ő kijelentette magát; mert megmondta, hogy Ő milyen. Ezt csak a Bibliából lehet megtudni! Ezt nem lehet megtudni a világirodalomból, a filozófiából, vagy nem lehet logikusan kikövetkeztetni, hanem ehhez kézbe kell venni a Bibliát! Tehát, aki a Bibliáját nem veszi kézbe, az nem kíváncsi arra, hogy milyen Isten. Az ne imádkozza a Miatyánkot, mert nem tudja, hogy kihez imádkozik! Nem tudja, hogy ki az az Isten, mert innen lehet megismerni!

A hit tankönyve: a Biblia. Azért van a gyermeknek tankönyvük, hogy onnan ismerjék meg a matematikát, a biológiát vagy a történelmet. Az egyetemistának nagy segítség, ha van jegyzet. A mi számunkra a jegyzet: a Biblia, a Szentírás. Innen tudjuk meg, hogy kicsoda Isten!

Először a szív felismeri, a száj pedig megvallja! Ebben, hogy „szenteltessék meg a te neved”, azt kérjük, hogy felismerjünk Téged fenségedben, nagyságodban, szentségedben, igazságodban, dicsőségedben! A következő lépés az, hogy önmaga megalázkodik; mert, ki vagyok én? Azt mondja a Biblia, hogy a szánk által szenteltetik Isten neve. Két ígét említek csak: „Megtelik szájam dicséreteddel, minden napon a te dicsőségeddel.” (Zsolt 71,8) Mivel van tele a szánk, testvérek, miről szoktunk beszélni? A zsoltáros azt mondja, hogy ezzel telik meg a szám: a te dicséreteddel, minden nap a te dicsőségeddel. Talán még szebb a Zsolt 66,16: „Jöjjetek el és halljátok meg, hadd beszéljem el minden istenfőnek, hogy mit cselekedett lelkemmel!” Aztán, később majd az apostoli levél elmondja, hogy „szívvel hiszünk az igazságra és szájjal teszünk vallást az üd-

vösségre.” Mert lehetetlen, hogy amit a szív felismert és megismert, azt el ne mondja a száj, tovább ne adja! Azt mondja: jertek, hadd beszéljem el minden istenhívőnek, hogy mit cselekedett lelkemmel! Ez a bizonyágtétel; az úgynevezett „alkalmas és alkalmatlan időben” hirdetett ige.

Ezt tehetjük üldözések, bajok között, betegágyon, szenvedés vagy fájdalmak között. Emlékszem, hogy sok kedves testvérünket az elmúlt időszakban, a kórházban nemcsak vigasztaltunk, bátorítottunk – úgy emberileg szólva, az utolsó méterek megtételére itt a földön –, hanem mindig azt is kértük: tegyen téged az Isten Szentlelke erőssé arra, hogy tudj bizonyágot tenni itt! Azért, mert jönnek a hitetlen rokonok látogatni; jönnek a pogány ismerősök hozzád; ott vannak a hitetlen ápolók, esetleg akad köztük reménység szerint egy-két hívő, de általában azért Isten nélkül élnek. Milyen jó, hogy tőled hallják! Milyen jó, hogy egy szenvedőtől, egy betegtől, egy fájdalmak közt sínylődőtől hallják azt, hogy Isten a mi erősségünk, igen bizonyos segítség a nyomorúságban!

Tegnap, egészen véletlenül láttam a televízióban egy interjút. Valaki hét évig volt Szibériában kényszermunkán, és elmondta, hogy mikor ők odamentek, akkor mindenki, aki ott volt, szidta Istent, káromolta, vádolta: hát milyen Isten az, aki ide engedi még a papjait is? Milyen Isten az? Azt mondta, hogy két évnek kellett eltelnie, és a két év után kezdtek az emberek megenyhülni, meglágyulni. Kezdték az emberek megtérni és bűneiket felfedezni, azért, mert általuk az Isten neve megszenteltetett. Ők, akik itt hagyták a családjukat, a gyermekeiket, a szeretteiket, a gyülekezetet, a szolgálatot, Isten odatette őket: megtartotta, megőrizte, hazahozta, és még bizonyágot is tehettek ott! Az Isten neve megszenteltetett és lett egy szent léggör ott, ahol volt egy irtózatos léggör, egy ateista léggör, egy istenkáromló léggör; és ott egyszerűen csak az élet illata kezdett áradni az életre! És két év után kezdtek ezek a foglyok, a kényszermunkára vitt emberek felengedni, mint a fagyos föld, és Isten nevét dicsérni.

A harmadik pedig: a mi életünkben, az életünk által. Az 1 Pét 1,17 szerint például: „És ha Atyának hívjátok őt, aki személyválogatás nélkül ítél, mindenkit cselekedetei szerint, félelemmel éljétek jövevénységeitek idejét.” Tudniillik, istenfélelemben legyetek! Nemcsak a szív, amely felismeri, nemcsak a száj, amely vallja, hanem az élet, amely hirdeti, – hogy dicsőítsék mások is a ti mennyei Atyátokat, látván a ti jócselekedeteiteket!

Néha előhozom a testvéreknek, hogy vannak ma ezek az úgynevezett dicsőítő koncertek. Lehet, hogy nem leszek népszerű, de elmondom akkor is, hogy néhány évvel ezelőtt valaki nagy ujjongással elmondta nekem, hogy ő elment erre az úgynevezett „huszonnégy órás dicsőítésre”, mert szerveznek ilyet a stadionban: több ezer fiatal együtt, mindenféle népből, nemzetből, vallásból. És azt mondja nekem: tetszik tudni, huszonnégy órán keresztül dicsőítettünk! Én akkor azt mondtam neki, és most is felvállalom: „Nem, ez kevés!” „Hát, megnyit kellene, negyvennyolc órát?” Mondom: nem, csak annyit kellene, hogy ne feküdj össze a barátnóddal! Csak ennyit: élj tisztán! Menj tisztán a házasságodba! Várd ki azt, akit Isten eléd hoz, akit neked teremtett, hozzád illőt! Mert ezzel fogod dicsőíteni, és nem azzal, hogy te huszonnégy óráig ott énekeltél olyan

énekeket, amelyeknek se dallama, se szövege! Még mondhatnék sok mindent: nem vagy indulatos; nem vagy haragvó; nem vagy haragtartó; tudsz megbocsátani... még sok mindent lehetne, de ne csak a fiatalokat emeljem itt ki, időseket, velem együtt, mindenkit! Ugyanúgy, mindnyájunkra vonatkozik: szenteljétek meg Istent a ti szívetekben, szátokban, életetekben!

Még hadd szóljak arról röviden, hogy ez a mondat, hogy: „szenteltesse meg a te neved”, nem véletlenül hangzik így a Bibliában, és nem úgy hangzik, hogy „szenteljétek meg az Ő nevét”. A görögben ez egy passzív szerkezet, egy passzív alak. Tulajdonképpen, amikor Isten neve megszentelgetik bennem, az azért van, hogy vegyem tudomásul, Isten cselekszik, nem én! Tehát, még az akarást és a véghezvitelt is Isten munkálja bennem jókedvűből, nem én fogom megszentelni az Ő nevét. Egyrészt azért, mert az Ő neve anélkül is szent. „Szent vagy és rettenetes, minden nemzetségekben.” Másrészt pedig az is Isten munkája, hogy megszentelgetik az én életemben az Isten neve. Különben honnan tudnám felismerni? Honnan tudnám számmal vallani, és honnan tudnám az életemet ehhez igazítani? Sehogy, csak az Ő ereje által! Ezért van a Szentírásban ez passzív alakban.

Ezzel a kéréssel, hogy „szenteltesse meg a te neved”, bűnbánattal megvallom, hogy szívem és szám tisztátalan hely a neve számára. Ezért olvastam az Ézsaiás könyve 6. fejezetét, mert ott ebből sok minden benne van, tudniillik az is, amikor Ézsaiás azt mondja: „Jaj nekem, elvesztem” – mert a szent Isten jelenlétében ezt észreveszi. Nem csak azt, hogy Isten szent; palástjával betöltötte a templomot; hogy mindennel bír; de én meg elvesztem! Miért? „Mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom!” „És ha meg nem tisztítasz, ha meg nem bocsátasz... és ha meg nem moshatlak, akkor semmi közöd nincs énhozzám” – mondja Jézus később. Ez, hogy „szenteltesse meg a te nevedet” – azt jelenti, hogy Isten ilyen; és nekem nagy szükségem van erre az Istenre, mert különben elvesztem! Elvesztem az én áldott jó szívemmel; az én áldott jó akaratommal; az én áldott jó segíteni akarásommal együtt megyek a pokolba, hacsak nem könyörölsz rajtam! Hacsak nem bocsátod meg az én bűneimet, elvesztem, mert tisztátalan ajkú nép között lakom és magam is az vagyok! Ézsaiás itt megvallja: nemcsak az a baj, hogy ez a nép olyan, amely között lakom, hanem az, hogy én is olyan vagyok! Én se vagyok különb, de van remény! A 70. Zsoltár 5. versét hadd idézzem még: „Ezt mondják majd szüntelen, akik szeretik szabadításodat: Magasztaltassék Isten!”

Végül hadd fejezzem be azzal, adjunk hálát azért, hogy Isten nevét valaki itt a földön teljes mértékben hordozta és hordozza, ez pedig az Úr Jézus Krisztus! Aki nemcsak azt mondta, hogy „megjelentetem nevedet nekik”, hanem aki azt is mondta, hogy „aki engem látott, látta az Atyát.” „Én és az Atya egy vagyunk.” Azt olvassuk: Isten pedig adott neki új nevet, mely minden név fölött való, és erre majd minden térd meg fog hajolni, mennyieiké, földieké és a föld alatt valóké. Tehát, az Isten neve, mondta valaki: Jézus Krisztusban realizálódik a mi számunkra: „Ez amaz én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok.”

A MIATYÁNK II. – SZENTELETSSÉK MEG A TE NEVED

Tehát, aki imádkozza azt, hogy „szenteltesse meg a te neved”, az Jézus Krisztus előtt is hódolni akar. Az a Megváltó, Szabadító, a Golgota keresztyén meghalt és harmadnapra feltámadott, és a mennyben levő, az Atya jobbán ülő Krisztus előtt akar hódolni. Amikor ezt mondjuk, hogy „szenteltesse meg a te neved”, kész-e erre a mi szívünk? Mert nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk, csak Jézus Krisztus neve! Ezért mondta egy írásmagyarázó, hogy „aki ezt imádkozza: szenteltesse meg a te neved, az saját maga ellen imádkozik”, mert amikor az Isten neve megszenteltetik, az azt jelenti, hogy én meg öldöklöm a földi tagjaimat: amik a földre irányulnak; amik a bűnre visznek; amik kísértésre csábítanak. Akkor én ezek ellen felveszem a harcot.

„Szenteltesse meg a te neved!” – amikor ezt imádkozzuk, mindig erre gondoljunk, ezek legyenek előttünk, hogy a Biblia szerint, Jézus Krisztus ígéje szerint ezt jelenti Isten nevének szentté tétele és szentté léte a mi életünkben! Isten munkája az, hogy edény legyek, és Isten munkálja azt, hogy aztán eszköz lehessék. Először is: olyan edénnyé akar tenni, akivel meg tud tölteni, akivel meg tudok töltekezni; másodsor pedig: olyan eszközzé akar tenni, amiről az ének azt mondja, hogy „Rajtam keresztül áradj, Uram, ragyogjon fényed szerte, Hogy általam sok-sok árva szív, békéjét Benned meglelje.” És szenteltetni fog Isten neve!

Ámen.

Imádkozzunk!

Nem is tudunk Tőled, Édesatyánk, többet kérni, mint ahogy előbb, az ének soraiban énekeltük: „Adjad nekünk most is te Szentlelkedet, Ne hallgassuk hiába szent Igédet, Sőt, a szerint féljük szent nevedet, Magasztaljuk mindég Felségedet.” Kérünk, Te munkáld az életünkben, hogy ez valóság legyen, igaz legyen, hogy szenteltesse meg közöttünk és általunk a Te lényed; örökkévalóságod, dicsőségod hadd tündököljön! Kérünk Téged, hogy áldd meg így a mi életünket, hogy higgyünk Benned és higgyünk Neked!

Ámen.

483, 4-5 ének

4. Szenteltesse meg te neved,
Azaz: mivelünk azt tegyed,
Hogy igazán megismerjük
Téged, féljük és tiszteljük,
Szemlélvén nagy bölcs munkáid
S minden tökéletességid.

5. Gondolatunk és beszédünk,
Sőt a mi egész életünk
Úgy folyjon s úgy tündököljék,
Hogy mindenek megismerjék.
Hogy te vagy, szent Isten, Atyánk,
Fiaidnak te vagy példánk.